

Mèxic D.F., 30 de juliol del 1962

Estimats pares i Joan: les cartes, gràcies a Déu, segueixen amb una total normalitat; jo també acostumo rebre les seves els divendres.

Segurament que, a hores d'ara, ja es deuen haver vist amb els Messeguer, tot i que la malaltia de la seva filla pot haver alterat el seu programa i, sobretot, el seu humor. Nosaltres no n'hem sabut res més, ni els seus familiars d'ací no en saben res; no cal dir com desitgem amb tota l'ànima que l'entrevista amb el metge de Barcelona els hagi tranquil·lit-zat.

Tinc poques o cap novetat per a donar-los. Seguim bé, fent la vida més o menys normal i aquest "més o menys" és degut, únicament, als nervis d'estar abocats a un esdeveniment tan gran com el que esperem.

El senyor González Porto va escriure una carta al senyor Ruiz Ponseti queixant-se que els rumors que haviem fet córrer del seu propòsit de disminuir les activitats de la casa de Mèxic per a passar-les a Barcelona el perjudicaven enormement. S'oblidava de dir que el principal creador dels "rumors" és ell mateix. Sembla que per a contrarrestar-los, va fer publicar recentment grans anuncis a la premsa mexicana, esboçant un pla ambiciós de noves edicions de llibres tècnics. Però, per altra banda, ha nomenat al senyor Odón de Buen per a dirigir la secció de llibres tècnics a Barcelona, amb la qual cosa confirma el que ell mateix havia dit abans: pensa traslladar a Catalunya una part de les edicions. De totes maneres, ja estic convençut que amb ell o sense ell no em faltarà feina i tot això no són més que comentaris. El senyor González Porto continua a Barcelona i, segons notícies recents, no tornarà a Mèxic fins el proper setembre.

Espero amb impaciència la seva conversa amb l'Angel Messeguer, perquè li confirmi a vostè, pare, el seu oferiment. Si per qualsevol cosa es des-dia (que no ho crec) l'hauríem feta bona. Em sembla, doncs, convenient buscar i fins i tot forçar aquesta entrevista, ja que el temps transcorre i jo vaig cremant les meves naus. Cada dia que passa em seria més difícil fer marxa enrera, no tan sols moralment (que seria catastròfic) sinó fins i tot moralment. Els únics dubtes que tinc són en esment a l'estat d'esperit que pugui crear-los la malaltia de la seva filla i és per això que ara, les notícies realment importants m'han d'arribar de Barcelona, de vostès. Vull dir importants en esment al nostre viatge.

Em satisfà que en Graus em conservi prou afecte per a comptar-me

com a futur col-laborador seu. Jo també li tinc molta estima. Era -i suposo que segueix éssent-ho- un xicot bonadós i lleial.

De quin tamany són les transparències a color que utilitzen per als seus treballs, per exemple el del catàleg de la fàbrica de Betanzos? Als EE.UU. utilitzen molt els tamanyos petits, fins i tot els clixés de 35 mm, però els gravadors de Mèxic encara no n'han tret l'entrellat i fan servir (amb resultats més aviat pobres) el tamany de 4 x 5 polzades. El meu equip fallaria en aquest punt, si les condicions fossin iguals a Barcelona, puix que tinc com a mides disponibles els 35 mm, 6 x 6 cm i 4 1/2 x 6 cm. Amb això, aquí, n'he tingut de sobres, ja que he treballat molt poc amb transparències a color per a ésser reproduïdes a tamanyos grans.

No he escrit a n'en Cluselles i penso, segons em deia vostè, que ho hauria de fer. Era el meu millor amic, però després de vint-i-tres anys d'no comunicar-nos és difícil trobar la forma de reprendre el diàleg. M'ha estranyat, durant tot aquest temps, que el seu nom no hagi figurat en cap de les nostres publicacions, entre el grup dels qui prometien i ja donaven. De jove, se li concedien moltes possibilitats i tothom hi tenia fe.

Es que s'ha convertit en un simple comerciant de la decoració? No ho dic pas en to pejoratiu, sinó una mica sorprès i potser planyent-me'n. La causa de no haver-li escrit és la mateixa que em fa inhibir ara de tantes coses que hauria de fer, o sigui un cert desplaçament, una vida que em sembla provisional a Mèxic, els meus nervis de sempre. Per a fer-me sentir encara una mica més estrany, ténim a casa els dos nanos de l'Angel Messeguer, que canvien el nostre ritme habitual de vida, afegint-hi nous capteniments.

Els tràmits, el papereig, fan perdre més temps del que hauria cregut mai. Ara estem encallats perquè l'acta de naixement del Raimon és a la Secretaria de la Universitat, on l'havíem inscrit per a seguir estudis, abans de la decisió final de retorn. Per a recórrer l'acta, s'han de fer una colla de passos en un organisme que queda a més de vint quilòmetres d'on vivim nosaltres i afrontar la increïble ineficiència de qualsevol funcionari mexicà. Per altra banda, ja hauríem de començar a reservar passatges, pensant amb la proximitat del mes d'octubre; surt un vaixell el dia 10 i un altre el dia 31. Però no puc fer res fins a saber l'estat d'ànim de l'Angel, que depèn del que els hagi dit el doctor Barraquer.

En fi, pares: així estan les coses. Confiem en Déu i fem tot el que podem per a preparar les coses. Rebin una abraçada de tots nosaltres i vostès, pares i Joan, tot l'amor del seu

Pere